

“In memoriam”

Fernando Díaz-Espada (Orense 1944 - Madrid 2024)

Amb un profund dolor i molta gratitud, recordem a Fernando, un ésser molt estimat per a molts dels que vam treballar amb ell. La seva partida ens deixa un buit molt difícil d'omplir, però el seu llegat perdurarà per molt de temps en tots els que vam compartim la seva saviesa i la seva generositat.

Fernando no només va ser un col·lega excepcional, sinó també un bon amic, algú que transmetia una passió molt contagiosa per la feina. El seu compromís amb el coneixement i la investigació en Immunologia va transcendir allò professional, convertint-se en un defensor del coneixement científic i en un mentor per a molts dels immunòlegs més cèlebres que tenim avui dins i fora del nostre país.

La seva contribució al camp de la Immunologia va ser fonamental. A través d'anys de dedicació incansable, Fernando va intentar desentranyar alguns dels misteris del sistema immunològic, obrint noves portes a tractaments innovadors i teràpies revolucionàries (p.ex., vacunes anti-idiotípiques per a certes hemopaties malignes). Les seves investigacions, publicacions i conferències van deixar una empremta inesborrable a la comunitat científica i, sobretot, en aquells de nosaltres que donàvem els nostres primers passos en aquesta ciència tan apassionant.

Però més enllà dels seus èxits acadèmics, Fernando serà recordat per la seva humanitat i la seva bona feina. La seva gentilesa, el seu humor “gallec” i la seva capacitat per escoltar i comprendre els altres, deixaran una marca en tots els que vam tenir el privilegi de conèixer-lo. Era un bon cap, un mentor inspirador i un model que cal seguir.

Tot i que la seva partida deixa un profund buit, trobem consol en els records que compartim i en el llegat perdurable que deixa enrere. Que el seu esperit d'indagació, la seva passió per la ciència i el seu bon fer perdurin com una inspiració per a les properes generacions.

Descansa en pau, estimat Fernando!

Amb molt d'amor i gratitud,

Mª José Herrero Mata